

der frembyder en vis nærliggende risiko for personskade, såfremt den udøves af en ukyndig, hvorfor det offentlige bør sikre, at personale, der udøver denne virksomhed, har den fornødne uddannelse, og at der er mulighed for at skride ind over for virksomhedsudøvelsen i form af enten straf, hvor der er tale om en forsømmelse, eller fratagelse af autorisation, hvor den pågældende på grund af sygdom eller anden årsag bliver farlig for patienten.

Hertil kommer også, at det efter indenrigsministeriets opfattelse vil være en nødvendig konsekvens af etablering af en offentlig uddannelse af kliniske tandteknikere, at der samtidig indføres en autorisationsordning, idet man ellers vil komme i en situation, hvor det fremover ved siden af de offentligt uddannede kliniske tandteknikere (og tandlæger) vil være muligt for alle og enhver uden forudgående formaliseret uddannelse at nedsætte sig som praktiserende tandtekniker. Dette vil skabe en betydelig usikkerhed i befolkningen omkring anvendelsen af de praktiserende tandteknikere.

I de tidligere overvejelser om de praktiserende tandteknikers forhold har det flere gange, jfr. ovenfor, været foreslået, at adgangen til at virke som praktiserende tandtekniker burde ophøre, således at virksomheden blev forbeholdt tandlæger. Det er herved blevet anført, at den virksomhed, der tilkommer den praktiserende tandtekniker, også udøves af tandlæger, og at disse i kraft af deres uddannelse har et bedre grundlag for at vejlede og behandle patienten med hensyn til alle former for klinisk tandprotetik, herunder også behandling med kroner og brøer, ligesom tandlægen vil være den, der i en række tilfælde skal udføre nødvendige tandlægelige forbeholdninger. For det anførte synspunkt kan også anføres, at antallet af indbyggere med aftagelige tandproteser er faldende på grund af den generelt forbedrede tandsundhedsstatus, jfr. betænkning nr. 756/1976 om befolkningens tandsundhedsstatus og tandlægevæsenet side 25 ff, samt at der med den nuværende uddannelseskapacitet for tandlæger i løbet af en kort årrække vil være tilstrækkelig mange tandlæger til at imødekomme det fremtidige behov for behandling med aftagelige tandproteser.

Når man fra indenrigsministeriets side til trods herfor finder, at der fortsat bør være en adgang for kliniske tandteknikere til at udøve deres virksomhed ved siden af – og for fremtiden i et mere snævert samarbejde med – tandlæger skyldes dette, at de hidtidige erfaringer med praktiserende tandteknikere ikke taler for et så afgørende skridt, som det vil være at ophæve retten til denne virksom-

hed. Det er således indtrykket, at de praktiserende tandteknikere, hvoraf der som nævnt i alt er ca. 600, har formået at dække et behov hos befolkningen for tandteknisk service. En af sundhedsstyrelsen og Københavns tandlægehøjskole i maj 1975 gennemført undersøgelse viste således, at godt 60 pct. af den del af befolkningen, som har aftagelige tandproteser, har fået disse fremstillet hos praktiserende tandteknikere. Undersøgelsen viste iøvrigt, at næsten 1,5 million indbyggere, eller 38 pct. af alle over 15 år, har aftagelige tandproteser; heraf er godt 900.000 eller 23 pct. helt tandløse med helproteser. Endvidere er det indenrigsministeriets opfattelse, at det forhold, at klinisk tandteknisk virksomhed udøves af såvel tandlæger som praktiserende tandteknikere har en vis prisregulerende virkning. Det kan i denne forbindelse nævnes, at der mellem Landsforeningen af praktiserende Tandteknikere i Danmark på den ene side og Amtsrådsforeningen i Danmark og Kommunernes Landsforening på den anden side pr. 1. april 1973 er indgået en overenskomst angående tandprotesearbejde, hvorefter de praktiserende tandteknikere udfører protesearbejder til nærmere bestemte takster til enhver, der har et gyldigt sygesikringsbevis, og således at kommunerne i henhold til bistandsloven og de sociale pensionslove kan yde økonomisk tilskud til protesearbejde omfattet af overenskomsten. Lignende overenskomst er senere – pr. 1. april 1974 – indgået mellem Dansk Tandlægeforening og Amtsrådsforeningen i Danmark og Kommunernes Landsforening.

Med gennemførelsen af den af udvalget vedrørende uddannelse af praktiserende tandteknikere foreslåede uddannelse, der vil skulle påbegyndes i EFG-regi, skabes der endvidere efter undervisningsministeriets og indenrigsministeriets opfattelse et attraktivt uddannelsesstilbud for elever fra folkeskolen.

I forsøgsperioden vil uddannelseskapaciteten udgøre 8–9 elever om året, men det er hensigten, at kapaciteten herefter skal dimensioneres til 16 om året, idet dette antal dækker den samlede naturlige afgang fra de ca. 600 udøvere af faget i dag. Det er således ikke hensigten aktuelt at tilstræbe ændringer i den kapacitet, som faget har i dag. Det skal iøvrigt i denne forbindelse fremhæves, at ved at indføre en autorisationsordning for kliniske tandteknikere i lighed med den for tandlæger gældende, der forbeholder en udøvelse af erhvervet for personer, der har gennemgået en offentlig uddannelse, vil der i fremtiden være mulighed for løbende at sammenholde og regulere uddannelseskapaciteten for kliniske tandteknikere